

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Ni la vella política, ni la nova

Sobre els desafiaments polítics que ens ha portat el temps convuls que ens toca viure hi planen dues maneres diferents d'encarar-los. Parlo del que s'ha convingut a anomenar la *vella* i la *nova* política. Una distinció que se'm va fer diàfana arran de l'oportunitat que ens va oferir l'Oficina del Parlament Europeu barcelonina a una desena de periodistes de poder conversar a Estrasburg amb diputats de tot el ventall de partits polítics espanyols. Uns diputats, això sí, sempre ben escortats per uns assistents amatents a aguantar-los la tassa de cafè, a xiuxiuejar-los una dada ignorada o fins i tot a emportar-se'ls de la trobada quan els temes esdevenien massa compromesos.

A UNA BANDA, DONCS, hi vaig conèixer els representants de la vella política –de dreta i d'esquerra–, capaços de respondre a qualsevol qüestió amb el discurs propi de la doctrina del partit, absolutament previsible. També, més deixats anar si parlaven des de partits de govern, i buscant una proximitat simulada amb el periodista en l'*off the record*, es proposaven solucions als greus a base d'establir pactes discrets entre els màxims dirigents en reunions secretes. Uns i altres, emparats per la llei, es parapetaven darrere les institucions que encara controlen. Guiats pel darrer sondeig d'opinió –l'únic contacte que tenen amb el carrer, a part del que troben als reservats de restaurants selectes–, sembla que no s'adonin del daltabaix que s'acosta i que els expulsarà amb una gran sotragujada de la cadira que acaronen amb tanta estima. Amb prou feines se'ls entén, i quan se'ls entén no són creïbles. I tant és que a l'hora de fer previsions no n'encertin ni una: segueixen fent pronòstics com qui dicta sentències de mort. Acabats d'ascendir a Europa per un cop de sort, o expulsats a la perifèria perquè no facin nosa, parlen del (seu) futur amb una seguretat tan insensata com arrogant. Representen un *statu quo* per al qual no tenen alternativa, i per això s'hi agafen com a un ferro roent.

A L'ALTRA BANDA HI TENIM els representants de la nova política, ocupant cadascú tot l'espai de dreta a esquerra. Són transversals, són el poble! L'aiguabarreig de procedències, però, no els inquieta: se'n vanten. Han recollit hàbilment el gran mal-estar que tot ho penetra. S'expressen amb el mateix llenguatge fresc de les seves intervencions televisives. Les imponents sales de reunions del Parlament d'Estrasburg només rebaixen una mica el to de les greus denúncies d'interessos inconfessables que, diuen, s'hi han conxorxat de fa anys. Desafien

ALBERTO DI LOLLI

.....
El futur de la política no s'ha de dirimir entre el secret confegit dins d'un palau i la consigna esbombada a la televisió

allà i aquí el mateix sistema d'interessos que s'han amagat darrere d'imprecacions farisaiques als sants valors –com més invocats, més trepitjats– amb què tot ho dissimulaven. Als de la nova política se'ls entén tot. Tant, que tanta simplicitat fa malpensar. Representen una revolució per a la qual no tenen alternativa, i per això també s'hi agafen com a un ferro roent.

TOTES LES MASSES piquen, deia el pare. Uns massa distants del ciutadà, els altres massa a prop. Massa burocràcia arrogant a una banda, i massa populisme condescendent a l'altra. No em mereix confiança la vella política, ni em crec la nova. La nova política té l'al·licient d'ajudar a fer fora la vella política. Però ja es veurà: els dirigents renovadors són fàcilment engolits per la vella política, i hi ha vells dirigents que es refugien en la nova política. Tinc una idea massa noble de la política per pensar que el seu futur s'hagi de dirimir entre el secret confegit dins de les parets d'un palau i la consigna esbombada a la pantalla del televisor. No em convenç ni la vella ni la nova política. I la síntesi, a Estrasburg, no l'he vista enlloc.